

Witold Dobrowolski

Warszawa. Stanowisko - "M. Buczka"

Informator Archeologiczny : badania 5, 266

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

warstwy stanowiły ułamki ceramiki późnośredniowiecznej, fragmenty dachówki oraz kilka przedmiotów szelaznych, bliżej nieokreślonych.

W wykopie przy ul. Starofarnaj 8 o powierzchni 25 m², którego jeden bok stanowił mur miejski wystąpił fundament z głazów sbudowany prawdopodobnie po pożarze Tucholi w 1786 r. Głazy te mają na sobie fragmenty zaprawy gotyckiej, a więc zostały użyte wtórnie. Wewnątrz wystąpiła ceramika późnośredniowieczna z XIV-XV w., wymieszana z materiałem późniejszym i nowożytnym. Odkryte tutaj także kości dziecka, które należały wiązać z pożarem Tucholi ponieważ znajdowały się one w nieskłodzonej warstwie spalenizny pochodzącej z końca XVIII wieku. Tuż przy calcu wystąpił bardzo wyraźny ślad po konstrukcji drewnianej, prawdopodobnie pierwotny, miejski wał drewniany.

WARSZAWA
Stanowisko - "M. Buczka"

Urząd Konserwatorski m.st. Warszawy

Badania prowadził mgr Witold Debrowski.
Finansował Urząd Konserwatorski m.st. Warszawy.
Badania ratownicze. Okres średniowieczny i nowożytny.

Wzdłuż ulicy Mariana Buczka /rejon Dworca Gdańskiego/ w kierunku Wisły Miejskie Przedsiębiorstwo Gazownicze prowadziło wykopy pod gascociąg. Głębokość wykopów wynosiła około 2,30 m. Stwierdzono w nich warstwę kulturową w następującym układzie: pierwsza warstwa humusu sięgała do głębokości około 15 cm. Poniżej należała 40-45 cm warstwa jasnej ziemi z gruzem. Najbardziej interesującą warstwą jest warstwa III o dużej miąższości, bo dochodząca do 1,50 - 1,75 m. Poniżej tej warstwy występował calej.

W warstwie III stwierdzono ciemną ziemię z niewielką lub miejscami większą ilością spalenizny, która występuje tutaj nie w formie zbitej warstewki, a rozproszonych węgielków drzewnych. Znalezione w niej sporo ilości mabytków ceramicznych, kości zwierzęcych. Spotyka się też pojedyncze fragmenty drewna. Wśród ceramiki /z okresów późniejszych/ reprezentowane są różne formy z poszczególnych wieków. Najistotniejsze jednak dla historii Warszawy są okazy z XIV i XV w.

Ślady osadnictwa w tym rejonie należy łączyć z zabudową osad wzdłuż dawnej rzeki Drwy.